

EXPUNERE DE MOTIVE

LEGE

pentru modificarea și completarea Legii nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală și a Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, precum și aprobarea unor măsuri fiscal-bugetare

1. Descrierea situației actuale

În prezent, pct. 31 de la art. 1 din Codul de procedură fiscală definește organ fiscal central ca fiind Agenția Națională de Administrare Fiscală, prin structurile de specialitate cu atribuții de administrare a creanțelor fiscale, inclusiv unitățile subordonate A.N.A.F. Totodată administrarea creanțelor fiscale reprezintă oricare din activitățile desfășurate de organele fiscale, inclusiv cele efectuate în legătură cu soluționarea contestațiilor împotriva actelor administrative fiscale.

În prezent, art. 11 alin. (3) lit. d) din Codul de procedură fiscală prevede că organul fiscal poate transmite informațiile pe care le deține oricărui solicitant, cu acordul scris al contribuabilului, prin acord scris înțelegându-se fie ca acordul să fie emis pe suport hârtie, fie în formă electronică, exprimat în condițiile legii.

Potrivit Regulamentului (UE) 2016/679, privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date:

- „prelucrarea este legală numai dacă și în măsura în care se aplică cel puțin una din următoarele condiții: persoana vizată și-a dat consimțământul pentru prelucrarea datelor sale pentru unul sau mai multe scopuri specifice” [art. 6 alin. (1) lit. a)].

- „consimțământul este orice manifestare de voință liberă, specifică, informată și lipsită de ambiguitate a unei persoane, prin care aceasta acceptă, printr-o declarație sau printr-o acțiune fără echivoc, ca datele sale să fie prelucrate” (art. 4 pct. 11).

Pentru similitudine legislativă, secretul bancar, care reprezintă, la fel ca secretul fiscal, o informație cu un grad sporit de confidențialitate poate fi furnizat altor persoane tot în baza consimțământului expres al clientului, textul de lege care reglementează acest aspect, respectiv Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006 privind instituțiile de credit și adecvarea capitalului, folosind sintagma „acord expres”, fără să impună alte condiții suplimentare sau o formă specifică pe care să o îmbrace acordul, după cum urmează:

- „informații de natura secretului bancar pot fi furnizate, în măsura în care acestea sunt justificate de scopul pentru care sunt cerute ori furnizate, în următoarele situații: (...) la solicitarea titularului de cont sau a moștenitorilor acestuia, inclusiv a reprezentanților legali și/sau statutari, ori cu acordul expres al acestora” [art. 113 alin. (2) lit. a) din OUG nr. 99/2006]

De asemenea, este oportun a se alinia legislația cu evoluția tehnologică în contextul creșterii importanței soluțiilor digitale în societatea românească, fiind astfel necesară o extindere a modalităților de colectare a consimțământului la variante actuale, mai eficiente, extrem de sigure și de rapide, în acord cu evoluția tehnologică.

Se are în vedere ca astfel de soluții să permită:

- identificarea neechivocă a clientului (de exemplu, aplicația de internet banking poate fi utilizată doar prin introducerea unor credențiale unice acordate exclusiv și personal clientului,

respectiv user&parola/alt cod unic generat de anumite dispozitive speciale de tip token/digipass);

- posibilitatea informării clientului în mod complet, clar și eficient în scris, anterior exprimării consimțământului;

- exprimarea de către client a unui consimțământ informat, expres și neechivoc, întrucât întotdeauna va necesita o acțiune/o manifestare explicită de voință din partea sa;

- stocarea fără posibilitate de alterare a informației furnizate clientului și a consimțământului exprimat de acesta, într-un mod accesibil pentru referințe ulterioare/probării pe o durată adecvată scopului comunicărilor stocate;

- datorită gradului sporit de securitate și capacității de a asigura o autentificare precisă a clientului, efectuarea de operațiuni cu un grad ridicat de risc pentru client, respectiv operațiuni financiare de plată, introducerea credențialelor echivalând cu semnătura clientului.

Pe de altă parte, Codul de procedură fiscală prevede la art. 11 alin. (6) faptul că, se poate încheia un protocol între o autoritate publică/autoritate judiciară și organul fiscal dacă asemenea autorități solicită informații ce intră sub incidența secretului fiscal, însă textul de lege nu prevede expres posibilitatea încheierii unor acorduri între organul fiscal și o persoană juridică, de exemplu, instituții de credit, instituții financiare nebancare, în condițiile în care acestea solicită informații cu caracter fiscal de la organul fiscal după obținerea în prealabil a consimțământului contribuabilului.

În plus, art. 11 alin. (10) din Codul de procedură fiscală reglementează faptul că prelucrarea datelor cu caracter personal de către organele fiscale centrale și locale se realizează cu respectarea prevederilor *Legii nr. 677/2001 pentru protecția persoanelor cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date, cu modificările și completările ulterioare*, act normativ abrogat prin Legea nr. 129/2018.

Art. 18 alin. (3) din Codul de procedură fiscală prevede că pentru contribuabilul/plătitorul reprezentat prin avocat, forma și conținutul împuternicirii sunt stabilite de dispozițiile legale privind organizarea și exercitarea profesiei de avocat.

Ordonanța Guvernului nr. 71/2001 privind organizarea și exercitarea activității de consultanță fiscală prevede la art. 3 alin. (1) lit. f) faptul că activitatea de consultanță fiscală constă în „asistență și reprezentare în fața organelor fiscale, inclusiv acordarea de asistență de specialitate pe parcursul derulării inspecției fiscale”. De asemenea, o prevedere similară se regăsește în Ordonanța Guvernului nr. 65/1994 privind organizarea activității de expertiză contabilă și a contabililor autorizați, cu modificările și completările ulterioare, care reglementează, la art. 6 lit. a), faptul că expertul contabil poate asigura reprezentarea clientului în relația cu autoritățile fiscale, ca parte a unui contract de prestări de servicii în domeniul contabilității.

De asemenea, art. 18 din Codul de procedură fiscală reglementează regulile referitoare la reprezentarea contribuabilului/plătitorului printr-un împuternicit. În ceea ce privește reprezentarea contribuabilului/plătitorului fără domiciliu fiscal în România, dacă acesta are obligația de a depune declarații la organul fiscal, trebuie să desemneze un împuternicit, care în numele și din patrimoniul contribuabilului/plătitorului să îndeplinească obligațiile acestuia din urmă față de organul fiscal. Aceste dispoziții nu se aplică pentru contribuabilul/plătitorul care are rezidența într-un stat membru al Uniunii Europene, respectiv al Spațiului Economic European sau pentru contribuabilul/plătitorul care are rezidența într-un stat care este parte a unui instrument juridic internațional semnat de România și care cuprinde prevederi privind cooperarea administrativă în domeniul fiscal și recuperarea creanțelor fiscale. Astfel nu este avută în vedere situația în care un contribuabil/plătitor fără domiciliu fiscal în România își poate îndeplini obligațiile față de organul fiscal prin mijloace electronice de transmitere la distanță.

◀ Art. 23 din Codul de procedură fiscală reglementează preluarea obligației fiscale fără a se preciza modalitatea prin care se comunică acest fapt.

◀ De asemenea, textul de lege prevede și modul în care răspunde o persoană fizică care desfășoară o profesie liberă pentru obligațiile fiscale datorate ca urmare a exercitării profesiei, fără ca textul de lege să prevadă situația persoanelor fizice care desfășoară activități economice în mod independent iar în practica organelor fiscale s-au constatat anumite dificultăți în recuperarea creanțelor bugetare datorate de aceste persoane fizice.

◀ În prezent lit. b) a alin. (1) de la art. 25 din Codul de procedură fiscală, reglementează cazurile de atragere a răspunderi solidare pentru terți popriți în limita sumelor sustrase indisponibilizării fără a avea prevăzută expres situația popririilor electronice.

◀ În prezent, art. 49 alin. (1) din Codul de procedură fiscală reglementează situațiile în care actul administrativ fiscal este lovit de nulitate absolută, respectiv:

- este emis cu încălcarea prevederilor legale privind competența;
- nu cuprinde unul dintre elementele acestuia referitoare la numele, prenumele și calitatea persoanei împuternicite a organului fiscal, numele și prenumele ori denumirea contribuabilului, a obiectului actului administrativ sau a semnăturii persoanei împuternicite a organului fiscal, precum și organul emitent;
- este afectat de o gravă și evidentă eroare.

În practica organelor de soluționare a contestațiilor formulate împotriva actelor administrativ fiscale, au existat situații în care contestatorii au susținut, în contestațiile formulate împotriva deciziilor de impunere, faptul că organele de inspecție fiscală nu au menționat motivele pentru care nu au luat în considerare soluțiile/opiniile adoptate de organul fiscal competent cu privire la situația de fapt a contribuabilului respectiv, anterior emiterii actului de impunere, așa cum prevede art. 6 din Codul de procedură fiscală.

De subliniat că art. 6 din Codul de procedură fiscală reglementează dreptul de apreciere al organului fiscal, asigurându-se astfel transpunerea în normele de procedură fiscală a principiului proporționalității și rezonabilității. Astfel, în exercitarea dreptului său de apreciere, organul fiscal trebuie să ia în considerare opinia emisă în scris de organul fiscal competent respectivului contribuabil/plătitor în cadrul activității de asistență și îndrumare a contribuabililor/plătitorilor, precum și soluția adoptată de organul fiscal în cadrul unui act administrativ fiscal sau de instanța judecătorească, printr-o hotărâre definitivă, emisă anterior, pentru situații de fapt similare la același contribuabil/plătitor.

Totodată, potrivit art. 279 alin. (3) din Codul de procedură fiscală prin decizie se poate desființa, total sau parțial, actul administrativ atacat în situația în care, din documentele existente la dosar și în urma demersurilor întreprinse la organul fiscal emitent, nu se poate stabili situația de fapt în cauza supusă soluționării, iar organul fiscal competent urmează să încheie un nou act administrativ fiscal care trebuie să aibă în vedere strict considerentele deciziei de soluționare a contestației.

Cu toate acestea, în practică, sunt multe situații în care aceste considerente nu sunt respectate la încheierea noului act administrativ fiscal.

Pe de altă parte, Codul de procedură fiscală prevede că în cazul în care inspecția fiscală nu se finalizează într-o perioadă reprezentând dublul perioadei prevăzute pentru finalizare, inspecția fiscală încetează, fără a se emite raport de inspecție fiscală și decizie de impunere sau decizie de nemodificare a bazei de impunere. Acest termen este, în principiu, un termen de decădere dar nefiind completat cu sancțiunea nulității sunt situații în care acesta nu-și produce efecte.

◀ În prezent art. 54 din Codul de procedură fiscală reglementează dispozițiile de natură

procedurală aplicabile actelor de executare și altor acte emise de organele fiscale.

În prezent, art. 59 din Codul de procedură fiscală prevede obligația contribuabilului de a furniza periodic organului fiscal central informații referitoare la activitatea desfășurată.

Totodată, natura informațiilor, periodicitatea, precum și modelul declarațiilor se aprobă prin ordin al președintelui A.N.A.F.

Prin dispozițiile art. 76 din Codul de procedură fiscală, se prevede faptul că termenele stabilite în baza legii de un organ fiscal pot fi prelungite de acesta în situații temeinic justificate, la cerere sau din oficiu.

De subliniat că, sunt situații în care contribuabilii sunt în imposibilitatea de a-și îndeplini obligațiile fiscale din motive obiective, cum ar fi și situația care a generat prorogarea termenului de la art. 62, respectiv imposibilitatea finalizării legislației secundare și a parametrilor tehnici care vor sta la baza sistemului informatic necesar transmiterii informațiilor de către instituțiile financiare în termenul prevăzut de lege. Totodată, precizăm că prevederile art. 77 conferă posibilitatea organelor fiscale de a prelungi termenele administrative (cele stabilite de organul fiscal) în situații temeinic justificate, fără a exista posibilitatea prorogării termenelor stabilite prin lege, pe cale generală, pentru îndeplinirea obligațiilor fiscale de către contribuabili.

În prezent art. 82 din Codul de procedură fiscală nu prevede situația în care persoana fizică deține numărul de identificare fiscală, iar ulterior obține codul numeric personal.

În prezent, art. 83 alin. (4) din Codul de procedură fiscală prevede obligația instituțiilor de credit de a transmite organului fiscal central solicitarea de atribuire a numărului de identificare fiscală sau a codului de identificare fiscală pentru persoane fizice sau persoane juridice nerezidente care nu dețin certificat de înregistrare fiscală în cazul deschiderii unui cont bancar sau închirierea unei case de valori.

În acest caz organul fiscal central, pe baza solicitării instituției de credit atribuie numărul de identificare fiscală și emite certificatul de înregistrare fiscală, pe care îl comunică instituției de credit solicitante.

Pe de altă parte, textul de lege prevede că certificatul de înregistrare fiscală este comunicat persoanei fizice/juridice respective de către instituția de credit.

În prezent, Codul de procedură fiscală definește la art. 85 sediul secundar ca fiind un loc, precum un birou, magazin, atelier, depozit, etc., prin care contribuabilul își desfășoară integral sau parțial activitatea, indiferent dacă acesta este înființat în România sau în străinătate.

În prezent art. 86 din Codul de procedură fiscală reglementează faptul că declarația de înregistrare fiscală este însoțită de acte doveditoare ale informațiilor cuprinse în aceasta, fără nici o excepție.

Art. 98 din Codul de procedură fiscală prevede care sunt actele administrative fiscale ce sunt asimilate deciziilor de impunere.

În cazul inspecției fiscale art. 131 alin. (4) din Codul de procedură fiscală prevede că raportul de inspecție fiscală stă la baza emiterii:

- a) deciziei de impunere, pentru diferențe în plus sau în minus de obligații fiscale principale aferente diferențelor de baze de impozitare;
- b) deciziei de nemodificare a bazelor de impozitare, dacă nu se constată diferențe ale bazelor de impozitare și respectiv de obligații fiscale principale;
- c) deciziei de modificare a bazelor de impozitare dacă se constată diferențe ale bazelor de impozitare, dar fără stabilirea de diferențe de obligații fiscale principale.

În cazul verificării situației fiscale personale, art. 146 alin. (1) din Codul de procedură fiscală, reglementează că „raportul prevăzut la art. 145 stă la baza emiterii deciziei de impunere sau, după caz, a unei decizii de încetare a procedurii de verificare, în cazul în care nu se ajustează baza de impozitare”.

Pe cale de consecință, decizia de nemodificare este asimilată unei decizii de impunere prezentând relevanță din perspectiva competenței organelor de soluționare a contestațiilor formulate împotriva acestora.

De precizat că decizia de încetare a procedurii de verificare, în cazul în care nu se ajustează baza de impozitare este tot o decizie de nemodificare a bazei de impozitare, nefiind prevăzută expres în categoria actelor asimilate deciziilor de impunere.

În prezent, art. 126 alin. (2) din Codul de procedură fiscală prevede că inspecția fiscală încetează fără a se emite raport de inspecție fiscală și decizie de impunere sau decizie de nemodificare a bazei de impozitare, dacă aceasta nu se finalizează într-o perioadă egală cu dublul perioadei de inspecție fiscală.

De subliniat că, perioada pentru efectuarea inspecției fiscale este:

- a) 180 de zile pentru contribuabilii mari, precum și pentru contribuabilii/plătitorii care au sedii secundare, indiferent de mărime;
- b) 90 de zile pentru contribuabilii mijlocii;
- c) 45 de zile pentru ceilalți contribuabili.

Pe de altă parte, art. 127 din Codul de procedură fiscală prevede posibilitatea suspendării inspecției fiscale precum și cazurile de suspendare.

Totodată, textul de lege [art. 127 alin. (7)] prevede că perioada în care inspecția fiscală este suspendată nu se include în calculul duratei de inspecție fiscală.

De asemenea, Codul de procedură fiscală prevede că inspecția fiscală se finalizează prin încheierea unui raport de inspecție fiscală și emiterea deciziei de impunere sau deciziei de modificare/nemodificare a bazei de impunere.

Însă pe perioada desfășurării inspecției fiscale, sau când inspecția fiscală se suspendă, se întâlnesc situații când încetează calitatea de subiect de drept fiscal (de exemplu persoana juridică este radiată din registrele în care este înscrisă), caz în care se pune problema privind continuarea/încetarea inspecției fiscale, însă acest lucru nefiind reglementat.

În prezent, având în vedere dispozițiile art. 127 din Codul de procedură fiscală, în practica organelor de inspecție fiscală se întâlnesc situații în care inspecțiile fiscale sunt suspendate, în funcție de data începerii inspecției fiscale, motivele principale fiind reprezentate, în speță de:

- faptul că împotriva contribuabilului supus inspecției fiscale se află în curs de derulare o acțiune de cercetare penală care se referă la activități și operațiuni desfășurate de contribuabilul în cauză, în perioadele supuse inspecției fiscale și al cărui rezultat ar putea influența obligațiile fiscale ale contribuabilului;
- faptul că actele și documentele financiar-contabile ale contribuabilului supus inspecției fiscale au fost ridicate, în original, de organele de cercetare penală fără a fi lăsate la dispoziție contribuabilului copii certificate ale acestora pe baza cărora organele de inspecție fiscală să efectueze verificările specifice și să stabilească situația de fapt fiscală.

Totodată, art. 127 alin. (2) din Codul de procedură fiscală statuează că inspecția fiscală este suspendată până la data la care încetează motivul suspendării, dar nu mai mult de 6 luni de la data suspendării, fiind necesară reglementarea perioadei de suspendare a inspecției pentru noile situații întâlnite în practică.

Pe de altă parte, art. 127 din Codul de procedură fiscală prevede că în situația în care se

decide suspendarea inspecției fiscale organul de inspecție fiscală emite decizie de suspendare a inspecției fiscale, textul de lege neprecizând expres data de la care începe suspendarea.

De asemenea, norma juridică prevede că data la care se reia inspecția fiscală ca urmare a suspendării se aduce la cunoștința contribuabilului neprecizând expres o perioadă în care organul fiscal să reia inspecția fiscală.

Pe de altă parte, Codul de procedură fiscală prevede că contribuabilul/plătitorul are obligația de colaborare cu organul de inspecție fiscală pe perioada de desfășurare a inspecției fiscale.

În procedura reverificării prevăzută la art. 128 nu este atins obiectivul declarat al Codului de procedură fiscală în ceea ce privește echilibrul drepturilor și obligațiilor părților.

În fapt, deși ulterior inspecției contribuabilul intră în posesia unor documente care nu existau la data efectuării inspecției, din motive ce nu-i sunt imputabile, contribuabilul este lipsit de dreptul de a beneficia de plata unui impozit corect, organul fiscal opunându-i principiul unicității inspecției de la care se poate face excepție doar dacă datele suplimentare sunt identificate de organele fiscale, de regulă urmare colaborării cu alte autorități sau urmare unor controale încrucișate.

Textul de lege nu reglementează posibilitatea efectuării reverificării inspecției și la cererea contribuabilului, în cazul în care sunt îndeplinite cumulativ condițiile prevăzute de art. 128 din Codul de procedură fiscală.

Acest dezechilibru a fost sesizat și de CJUE în Cauza Zabrus (C-81/17). Astfel, judecătorul european, după ce a reținut principiile specifice cazului dedus atenției sale, a reținut și următoarele: *„Un regim național de inspecție care nu permite corectarea declarației de TVA, în condițiile în care prevede o posibilitate a autorităților fiscale de a efectua o nouă inspecție atunci când dispun de informații noi, nu urmărește garantarea drepturilor contribuabililor și nu rezultă că servește la aplicarea principiului securității juridice, ci acționează în principal pentru eficacitatea inspecțiilor și a funcționării administrației.”*

În prezent, potrivit art. 130 din Codul de procedură fiscală organul de inspecție fiscală comunică contribuabilului/plătitorului proiectul de raport de inspecție fiscală, în format electronic sau pe suport hârtie, acordându-i acestuia posibilitatea de a-și exprima punctul de vedere, fără a exista un termen minim pe care contribuabilii să-l aibă la dispoziție în vederea analizării proiectului de raport de inspecție fiscală înaintea discuției finale.

De asemenea, Codul de procedură fiscală prevede că inspecția fiscală se încheie la data programată pentru discuția finală, ceea ce înseamnă că este inclusă în calculul duratei și perioada cuprinsă între data comunicării raportului de inspecție fiscală și data discuției finale.

Potrivit art. 132 din Codul de procedură fiscală, organul de inspecție fiscală are obligația de a sesiza organele judiciare competente în legătură cu constatările efectuate cu ocazia inspecției fiscale și care ar putea întruni elemente constitutive ale unei infracțiuni, în condițiile prevăzute de legea penală. Cu această ocazie, organul de inspecție fiscală întocmește un proces-verbal care reprezintă act de sesizare și stă la baza documentației de sesizare a organelor de urmărire penală.

Pe de altă parte, potrivit art. 131 din Codul de procedură fiscală, rezultatul inspecției fiscale se consemnează, în scris, într-un raport de inspecție fiscală, în care se prezintă constatările organului de inspecție fiscală din punctul de vedere faptic și legal și consecințele lor fiscale.

În contextul cauzei Lungu împotriva României, supusă analizei Curții Europene a Drepturilor Omului, situațiile în care, în urma unei inspecții fiscale/verificării situației fiscale personale se încheie actele specifice procedurii (raport de inspecție fiscală/raport de verificare și decizie de impunere) și, totodată se sesizează organele de urmărire penală, deschid calea a două proceduri judiciare paralele prin a căror soluționare se poate aduce atingere principiului

securității raporturilor juridice, în sensul că într-o procedură se poate da o soluție contrară celei date în cealaltă procedură.

În plus, în prezent, art. 131 prevede că raportul de inspecție fiscală se întocmește la finalizarea inspecției fiscale și cuprinde toate constatările în legătură cu perioadele și obligațiile fiscale verificate, precum și în legătură cu alte obligații prevăzute de legislația fiscală și contabilă ce au făcut obiectul verificării, fără a prevedea că acesta trebuie să conțină constatări pentru toate perioadele și obligațiile fiscale înscrise în Avizul de inspecție fiscală.

În prezent, la art. 136 și 137 reglementează competența de efectuare a controlului operativ și inopinat de către inspectorii antifraudă, precum și regulile acestuia fără a detalia în ceea ce privește rezultatele controlului antifraudă.

Potrivit art. 140 din Codul de procedură fiscală, la cererea scrisă a persoanei fizice supuse verificării, verificarea situației fiscale personale se poate desfășura și la domiciliul/sediul persoanei care îi acordă asistență de specialitate sau juridică, singurele condiții impuse fiind ca cererea scrisă să fie depusă la organul fiscal înainte de data începerii verificării fiscale înscrise în avizul de verificare, iar spațiul pus la dispoziție să fie adecvat pentru efectuarea verificărilor, respectiv să permită desfășurarea activităților legate de controlul documentelor și elaborarea actului de control.

Este prevăzut un termen de 5 zile pentru soluționarea cererii de schimbare a locului de desfășurare, organul fiscal pronunțându-se, de regulă, favorabil asupra cererii privind schimbarea locului de desfășurare a verificării fiscale.

Inconveniente ce rezultă din lipsa excepției de la regula desfășurării verificării la sediul organului fiscal sunt în legătură cu locul de desfășurare al verificării fiscale personale, în sensul că, fiind vorba de verificări ce vizează persoanele fizice, de regulă, spațiul pus la dispoziție este de fapt locuința personală, care deși întrunește condițiile impuse de lege (în limita posibilității persoanei fizice, care să permită desfășurarea activităților legate de controlul documentelor și elaborarea actului de control), astfel încât lipsa accesului la bazele de date proprii necesare atât desfășurării controlului cât și elaborării actului - aspect neclarificat și nedetaliat de textul de lege în vigoare, asigurarea confidențialității discuțiilor cu persoana verificată (fiind locuința personală nu există un cadru de a interzice prezența și altor membri ai familiei) și în condițiile în care nu este posibilă o comunicare prin mijloace electronice la distanță, aspecte ce îngreunează și conduce la prelungirea nejustificată a finalizării verificărilor.

În plus, durata efectuării verificării situației fiscale nu poate fi mai mare de 365 de zile calculate de la data începerii verificării fiscale comunicată prin avizul de verificare. Însă, în practică pot apărea situații în care începerea verificării situației fiscale personale poate și mânăta la cererea persoanei fizice.

În prezent, art. 145 din Codul de procedură fiscală, prevede faptul că, rezultatul verificării situației fiscale personale se consemnează într-un raport scris în care se prezintă constatările din punct de vedere faptic și legal. De asemenea ca și în cazul inspecției fiscale dacă se fac constatări cu privire la săvârșirea unor fapte penale se încheie un proces verbal care stă la baza documentației de sesizare a organelor de urmărire penală. În acest context legislația actuală permite declanșarea a două proceduri – administrativă și penală – în opoziție cu cele statuate în cauza Lungu.

În prezent, art. 158 alin. (4) din Codul de procedură fiscală, definește autoritățile contractante potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 337/2006, cu modificările și completările ulterioare, act normativ care a fost abrogat de Legea

nr. 98/2016 privind achizițiile publice, cu modificările și completările ulterioare.

În prezent, art. 159 alin. (5) din Codul de procedură fiscală reglementează faptul că la înstrăinarea dreptului de proprietate asupra mijloacelor de transport, proprietarii bunurilor ce se înstrăinează trebuie să prezinte certificate de atestare fiscală prin care să se ateste achitarea tuturor obligațiilor de plată datorate bugetului local al unității administrativ-teritoriale în a cărei rază se află înregistrat fiscal bunul ce se înstrăinează, fără a exista excepții privind această obligație, deși din punct de vedere administrativ scopul reglementării este atins și în cazul în care persoanele implicate în tranzacție utilizează formularul de contract aprobat prin ordin, conform dispozițiilor legale .

Astfel, prin Ordinul comun al ministrului dezvoltării regionale și administrației publice, ministrului finanțelor publice și ministrului afacerilor interne nr. 1069/1578/114/2016 pentru aplicarea pct. 101 din titlul IX "Impozite și taxe locale" din Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1/2016, este aprobat modelul de contract de înstrăinare-dobândire, Model 2016 ITL-054.

Art. 160 din Codul de procedură fiscală reglementează posibilitatea solicitării certificatului de atestare fiscală de către alte persoane decât contribuabilul în baza unui acord scris al contribuabilului în cauză. Prin urmare, în vederea corelării cu propunerile de modificare de la art. 11 este necesară armonizarea a art. 160 astfel încât acordul contribuabilului să fie unul expres și neechivoc.

Art. 164 din Codul de procedură fiscală reglementează procedura privind corectarea erorilor din documentele de plată întocmite de debitori, fără să reglementeze în mod expres modalitatea de corectare a erorilor din documentele de plată întocmite de către terți popriți.

În prezent, art. 168 alin. (12) din Codul de procedură fiscală, reglementează restituirea, la cererea instituției de credit sau a contribuabilului/plătitorului, a sumelor reprezentând credite nerambursabile sau finanțări primite de la instituții sau organizații naționale ori internaționale pentru derularea unor programe ori proiecte, în situația în care, din eroare, instituțiile de credit virează organului fiscal aceste sume, chiar dacă contribuabilul/plătitorul înregistrează obligații restante, fără a fi avute în vedere și alocațiile de stat, indemnizațiile pentru copii, ajutoarele pentru îngrijirea copilului bolnav, ajutoarele de maternitate, cele acordate în caz de deces, bursele de studii acordate de stat, diurnele, precum și orice alte asemenea indemnizații cu destinație specială, stabilite potrivit legii, care, potrivit art. 729 alin. (7) din *Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, cu modificările și completările ulterioare*, nu pot fi urmărite pentru niciun fel de datorii.

Prin *Legea nr. 163/2018 pentru modificarea și completarea Legii contabilității nr. 82/1991, modificarea și completarea Legii societăților nr. 31/1990, precum și modificarea Legii nr. 1/2005 privind organizarea și funcționarea cooperăției a fost modificată Legea societăților nr. 31/1990, republicată, cu modificările și completările ulterioare, respectiv art. 67 în sensul că dividendele se distribuie asociaților proporțional cu cota de participare la capitalul social vărsat, opțional trimestrial pe baza situațiilor financiare interimare și anual, după regularizarea efectuată prin situațiile financiare anuale, dacă prin actul constitutiv nu se prevede altfel.*

La alin. (22) al art. 67 din *Legea nr. 31/1990*, se reglementează faptul că în cazul în care asociații sau acționarii datorează restituiri de dividende, în urma regularizării operate în situațiile financiare anuale, acestea se achită societății în termen de 60 de zile de la data aprobării situațiilor financiare anuale.

Astfel rezultă că distribuirea dividendelor se poate realiza parțial și în cursul anului pentru asociații sau acționari indiferent dacă aceștia sunt persoane fizice sau juridice.

În acest context, se ridică problema regularizării impozitului pe dividende în situația în care suma distribuită în cursul anului este mai mare decât suma care rezultă în urma regularizării operate în situațiile financiare anuale.

În practică, potrivit art. 173 din Codul de procedură fiscală au fost cazuri în care au fost calculate obligații fiscale accesorii pentru obligațiile fiscale stabilite ca urmare a refacerii inspecției fiscale, deși sumele aferente obligațiilor fiscale principale erau plătite de contribuabil și exista o suprasolvire până la data emiterii noului act.

În prezent, art. 181 din Codul de procedură fiscală prevede că penalitatea de nedeclarare se aplică doar pentru obligațiile fiscale principale nedeclarate sau declarate incorect de contribuabil și stabilite de organul fiscal urmare a unei inspecții fiscale.

În acest context, pot exista situații în care organul fiscal, pe baza analizei de risc, organul fiscal să nu efectueze o inspecție fiscală la un contribuabil chiar dacă acesta nu își declară obligațiile fiscale, ci să emită, din oficiu, o decizie de impunere.

Totodată, procedura actuală prevede că penalitatea de nedeclarare se reduce cu 75% doar la cererea contribuabilului, ceea ce înseamnă că reducerea nu se acordă din oficiu de organul fiscal.

În practică apare ca frecventă situația în care organul fiscal menționează în cuprinsul raportului de inspecție fiscală, în dreptul secțiunii destinate penalității de nedeclarare, sintagma „nu este cazul”.

Ulterior emiterii raportului de inspecție fiscală și Deciziei de impunere, sunt emise decizii în care apare individualizată penalitatea de nedeclarare, de cele mai multe ori după expirarea termenului de plată a sumelor din Decizia de impunere, ceea ce conduce la pierderea beneficiului contribuabilului, întrucât prin conduita organului fiscal se încalcă principiul securității juridice și pe cel al așteptării legitime.

Pe de altă parte, în prezent, organele vamale se află în imposibilitatea de a aplica penalitatea de nedeclarare deoarece criteriile care condiționează incidența acestei sancțiuni au caracter restrictiv.

Penalitatea de nedeclarare se aplică doar pentru obligațiile fiscale principale stabilite prin decizii de impunere emise urmare unei inspecții fiscale.

Codul de procedură fiscală se aplică și în ceea ce privește administrarea drepturilor vamale (în măsura în care prin lege specială nu se prevede altfel).

Astfel, în accepțiunea Codului de procedură fiscală, creanțele fiscale se stabilesc ori prin intermediul deciziei de impunere ori prin intermediul declarației de impunere.

Dreptul de dobândă prevăzut la art. 182 din Codul de procedură fiscală are natura unui drept de creanță fiscală în sensul art. 1 din Codul de procedură fiscală, dar pentru care nu este reglementat expres un termen de prescripție, așa cum este cazul celorlalte categorii de drepturi având această natură.

În prezent, alin. (7) al art 184 din Codul de procedură fiscală reglementează faptul că eșalonarea la plată nu se acordă pentru obligațiile fiscale în sumă totală mai mică de 500 lei în cazul persoanelor fizice și 5.000 lei în cazul persoanelor juridice, iar în cazul asocierilor sau entităților fără personalitate juridică, acestea sunt asimilate persoanelor juridice, ceea ce înseamnă că limita sumei pentru care pot solicita eșalonarea la plată este de 5000 de lei.

În prezent art. 193 din Codul de procedură fiscală reglementează constituirea de garanții în procedura de eșalonare la plată, astfel debitorul trebuie să constituie garanții, în anumite limite, cu excepția situației în care debitorul are bunuri care sunt deja sechestrate,

cu condiția prezentării unui raport de evaluare.

De asemenea în cazul în care debitorul oferă bunuri imobile drept garanție trebuie determinată valoarea acestor bunuri, astfel în cazul bunurilor imobile a căror valoare stabilită în raportul de evaluare este mai mare decât valoarea orientativă stabilită prin expertizele utilizate de camera notarilor publici, valoarea bunurilor se determină la nivelul valorii orientative stabilite prin expertiza întocmită de camera notarilor publici.

Totodată alin. (18) al art. 193 din Codul de procedură fiscală, nu clarifică situația debitorilor care solicită eșalonare la plată cu bunuri insuficiente, caz în care penalitățile de întârziere aferente obligațiilor fiscale principale eșalonate nu se amână la plată și se includ în esalonare și pe parcursul eșalonării, se ajunge la situația în care debitorul are în sold o sumă eșalonată mai mică decât valoarea bunurilor sechestrate în vederea acordării eșalonării la plată cu bunuri insuficiente, iar debitorul solicită eliberarea de sub sechestru a unui bun indisponibilizat. În această situație nu mai sunt incidente dispozițiile art. 193 alin. (13) referitoare la constituirea de garanții, respectiv la redimensionarea/înlocuirea garanției să se aibă în vedere luarea în calcul a procentajului suplimentar al garanției, în condițiile în care,

pe de o parte, debitorul în cauză beneficiază de eșalonarea la plată în condițiile art. 186 alin. (4) din Codul de procedură fiscală, respectiv nu a avut garanții suficiente pentru a beneficia de eșalonarea la plată cu garanții, caz în care, penalitățile de întârziere au fost (sunt) incluse în eșalonare și debitorul nu solicită modificarea eșalonării la plată în sensul trecerii de la garanții insuficiente la eșalonare cu garanții, și

pe de altă parte, procentajul în cauză nu a intrat în calcul nici în analiza inițială pentru acordarea eșalonării la plată.

În plus, în procedura de eșalonare la plată pe parcursul derulării eșalonării la plată, garanția se poate înlocui sau redimensiona în funcție de valoarea ratelor rămase de achitat, la cererea debitorului, fără ca debitorul să justifice înlocuirea garanțiilor.

◀ Pe perioada de valabilitate a eșalonării la plată, potrivit art. 195, contribuabilii pot solicita modificarea eșalonării la plată prin includerea în eșalonare a obligațiilor fiscale prevăzute la art. 194 din Codul de procedură fiscală. Modificarea deciziei de eșalonare la plată se efectuează cu menținerea perioadei de eșalonare deja aprobate sau, la cerere, cu modificarea perioadei de eșalonare.

Potrivit art. 206 alin. (2) din Codul de procedură fiscală debitorul depune, în cel mult 30 de zile de la data comunicării certificatului de atestare fiscală, o garanție în valoare de minimum 20% din sumele ce pot face obiectul eșalonării la plată, precum și a penalităților de întârziere ce pot face obiectul amânării la plată potrivit art. 208, înscrise în certificatul de atestare fiscală emis în condițiile prezentului capitol.

În prezent art. 212 din Codul de procedură fiscală reglementează valorificarea garanțiilor inclusiv a valorificării scrisorilor de garanție fără să reglementeze în mod expres un termen în care emitenții scrisorilor de garanție/polițelor de asigurare de garanție să vireze sumele în cazul valorificării acestora.

În prezent, art. 217 din Codul de procedură fiscală reglementează cazurile de întrerupere a termenului de prescripție a dreptului de a cere executarea silită. În contextul propunerii de întocmire a unui act adițional de insolvență este necesară completarea textului art. 217 cu această nouă situație.

În prezent, art. 219 din Codul de procedură fiscală reglementează dreptul contribuabilului de a cere restituirea creanțelor fiscale, în termenul de prescripție de 5 ani prevăzut de lege, fără a stabili ce se întâmplă cu sumele pentru care s-a împlinit termenul de prescripție a dreptului de cere restituirea lor.

◀ Art. 226 din Codul de procedură fiscală reglementează aspecte cu privire la titlul executoriu, context în care precizează că acesta se emite de organul fiscal competent.

Codul de procedură fiscală definește organele fiscale făcând distincție între cele două categorii de organe fiscale (ale A.N.A.F. și ale autorităților administrației publice locale) care au fost identificate sub denumirea de organ fiscal central și organ fiscal local, distincție ce servește identificării drepturilor și obligațiilor fiecăruia dintre aceste organe fiscale corespunzător modului de organizare și funcționare al acestora.

Totodată, în prezent, competența de administrare a organului fiscal local este reglementată de Codul de procedură fiscală la art. 37 și 38.

◀ În prezent, potrivit art. 235 din Codul de procedură fiscală, deși suspendarea prin depunerea scrisorii de garanție bancară îl protejează pe contribuabil de executarea silită, există situația în care, deși a obținut deja suspendarea în aceste condiții, el ar prefera să obțină o eșalonare, având posibilitatea de a plăti eșalonat debitul, însă nu integral, ci conform unor rate stabilite prin graficul de eșalonare. Această posibilitate nu este reglementată în mod expres.

În plus, art. 214 din Codul de procedură fiscală stabilește că măsurile asigurătorii vor fi ridicate fie atunci când au încetat cauzele pentru care au fost dispuse fie „la constituirea garanției prevăzute la art. 211” (i.e. consemnarea de mijloace bănești la trezorerie, scrisoare de garanție emisă de o bancă sau de un IFN, poliță de asigurare, ipotecă sau gaj asupra bunurilor debitorului).

În același timp, art. 235 din Codul de procedură fiscală permite contribuabilului care oferă autorității fiscale o garanție constând într-o scrisoare de garanție bancară/poliță de asigurare să se protejeze împotriva executării silite a obligațiilor fiscale stabilite în sarcina sa prin actul de impunere.

În practică, în ipoteza în care asupra contribuabilului sunt dispuse și instituite măsuri asigurătorii iar acesta depune o scrisoare de garanție bancară în temeiul art. 235 Cod procedură fiscală, există situații când se refuză ridicarea măsurilor asigurătorii (dispunând cel mult încetarea acestora pentru viitor – care în cazul popririi bancare înseamnă menținerea blocării sumelor inițial poprite asigurător) pe motiv că legea prevede o singură ipoteză de ridicare a măsurilor asigurătorii pentru constituirea unei garanții – anume când aceasta este fundamentată pe dispozițiile art. 211 Cod procedură fiscală.

◀ În prezent, textul art. 236 din Codul de procedură fiscală prevede la alin. (9) obligația terțului poprit de a plăti organului fiscal de îndată sau după data la care creanța devine exigibilă, organului fiscal suma reținută și cuvenită, în contul indicat de organul de executare silită. Prin urmare textul de lege nu prevede un termen clar în care terțul poprit să vireze sumele poprite.

◀ Codul de procedură fiscală prevede la art. 241 din Codul de procedură fiscală posibilitatea organului fiscal de a înlocui sechestrul asupra unui bun cu sechestrul asupra altui bun, la solicitarea debitorului, numai dacă bunul oferit în vederea sechestrării este liber de orice sarcini.

De subliniat că, în cazul înlocuirii bunului sechestrat, valoarea noului bun trebuie să fie la cel puțin 150% din valoarea creanței fiscale aflată în executare, astfel cum prevăd dispozițiile art 227 alin. (1) din Codul de procedură fiscală.

Menționăm că textul de lege nu prevede expres posibilitatea înlocuirii sechestrului asupra unui bun cu o garanție lichidă (scrisoare de garanție/poliță de asigurare de garanție ori mijloace bănești consemnate la o unitate a Trezoreriei Statului) deși acestea garantează obligațiile fiscale, putând fi mai ușor de valorificat decât clădirile/terenurile ori mijloacele de transport.

În prezent în procedura de vânzarea a bunurilor sechestrate la licitație ANAF a constatat că sunt situații când la a patra licitație vânzarea bunurilor se realizează la nivelul taxei de participare la licitație iar în unele cazuri prețul obținut nu acoperă cheltuielile de executare silită generate de organul de executare silită.

Totodată, din practica organelor fiscale centrale, s-a constatat faptul că pentru înscrierea la licitație ofertanții urmăresc diminuarea prețului de pornire a acestuia, ceea ce conduce, în cazul celei de a 4-a licitații la vânzarea unui bun, în defavoarea contribuabilului executat silit, la un preț net inferior celui de piață, și implicit la o recuperare necorespunzătoare a creanțelor fiscale.

Prin Codul de procedură fiscală, aprobat prin Ordonanța Guvernului nr. 92/2003, a fost reglementată **operațiunea de dare în plată**, prin care „creanțele fiscale pot fi stinse, la cererea debitorului, cu acordul creditorului fiscal, **prin trecerea în proprietatea publică a statului** a bunurilor imobile supuse executării silite.”

Potrivit prevederilor acestuia, operațiunea de dare în plată poate avea loc *“numai în condițiile existenței unor solicitări de preluare în administrare, potrivit legii, a acestor bunuri.”*

Menționăm că această prevedere se regăsește și în actualul cadru legislativ referitor la operațiunea de dare în plată, respectiv în Codul de procedură fiscală aprobat prin Legea nr. 207/2015.

În practică, sunt cazuri în care instituții publice care au solicitat preluarea în administrare a unor imobile, care au intrat în domeniul public al statului, ca urmare a operațiunii de dare în plată, nu au mai considerat oportună preluarea acestora și inițierea hotărârii de Guvern pentru preluarea în administrare, astfel încât bunurile respective se află în domeniul public al statului, fără a fi date în administrare.

În acest context, în măsura în care imobilele nu mai sunt preluate în administrare de instituția publică care le-a solicitat inițial și nici nu sunt identificate alte instituții publice, regii autonome de interes național sau autorități ale administrației publice centrale care să preia în administrare bunurile, se remarcă faptul că nu există temei legal în vederea transmiterii acestora în domeniul public local, în cazul în care există solicitări în acest sens, ori pentru valorificarea bunurilor.

În prezent, Codul de procedură fiscală nu cuprinde prevederi cu privire la măsurile ce trebuie întreprinse în situația în care un debitor aflat în stare de insolvență înregistrează obligații restante după data declarării acestei stări.

În prezent, art. 268 din Codul de procedură fiscală prevede că este îndreptățit la contestație numai cel care consideră că a fost lezată în drepturile sale printr-un act administrativ fiscal. Cu toate acestea Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 prevede că poate formula acțiune în contencios administrativ și persoana care nu a primit un răspuns la solicitarea adresată. Pe cale de consecință este necesară armonizarea celor două acte normative.

În prezent, Codul de procedură fiscală reglementează la art. 269 alin. (2), posibilitatea unui contribuabil de a contesta numai sumele și măsurile stabilite și înscrise de organul fiscal în titlu de creanță sau în actul administrativ fiscal atacat.

Calea de atac a contestației reprezintă mijlocul procesual prin intermediul căruia un contribuabil poate critica în fața organului de soluționare neîndeplinirea unor obligații de către echipa de inspecție fiscală cu ocazia efectuării unei inspecții fiscale.

Astfel, există situații în care urmare a finalizării inspecției fiscale echipa de inspecție fiscală stabilește în sarcina contribuabilului doar obligații fiscale suplimentare de plată, nu și

eventuale obligații fiscale pe care contribuabilul le-a stabilit în mod eronat și le-a declarat. Într-o asemenea situație este firească posibilitatea contribuabilului de a critica în fața organului de soluționare nestabilirea corectă de către echipa de inspecție fiscală a obligațiilor fiscale stabilite anterior în mod eronat de către contribuabil, cu toate că acest lucru a fost constatat în timpul inspecției fiscale.

- În prezent, structurile specializate de soluționare a contestațiilor sunt în cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală (la nivel regional sau în cadrul aparatului central al ANAF).

Prin urmare, ANAF se află atât în poziția de a impune sarcina fiscală ce revine fiecărui contribuabil cât și sarcina de a-și cenzura propriile decizii de impunere sau acte emise în procedurile de stabilire a creanțelor fiscale, ceea ce se consideră că nu ar asigura o anumită imparțialitate decizională în ceea ce privește judecarea contestațiilor formulate de contribuabili împotriva actelor administrative fiscale emise de către aparatul ANAF.

Totodată trebuie subliniat faptul că pentru anumite acte administrative fiscale, altele decât titlurile de creanță fiscală (de ex. decizia de respingere a cererii de eșalonare, decizia de suspendare a inspecției fiscale, decizia de declarare a inactivității) contestațiile se soluționează chiar de către structura (compartimentul, serviciul) care a emis actul administrativ fiscal contestat.

În prezent, art. 276 din Codul de procedură fiscală prevede dreptul contestatorului de a solicita organului de soluționare competent susținerea orală a contestației.

Astfel, dreptul la apărare reprezintă un principiu fundamental atât pentru dreptul european, cât și pentru dreptul național în temeiul căruia, în materie fiscală, înainte ca autoritatea fiscală să ia o decizie ce îl privește pe contribuabil, trebuie să îi asigure acestuia din urmă posibilitatea de a-și face cunoscută poziția/punctul de vedere.

Cu toate acestea, nu există nicio dispoziție care să oblige autoritățile fiscale să ofere acces contribuabilului la dosarul ce conține documentele/informațiile în temeiul cărora este emisă o decizie de impunere sau la dosarul contestației fiscale, aspecte ce au fost reținute cel mai recent de Curtea de Justiție a Uniunii Europene în hotărârea pronunțată în Cauza C-298/16 „Ispas” – deși o asemenea obligație poate fi stabilită de instanța de judecată în temeiul art. 13 din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ (prin obligarea autorității la depunerea dosarului administrativ).

În prezent, termenul actual, de 30 de zile, prevăzut la art. 279 din Codul de procedură fiscală, pentru punerea în executare a soluției de desființare în cazul verificării situației fiscale personale este insuficient pentru a acoperii întreaga procedură de refacere a situației fiscale personale, care implică respectarea regulilor specifice acestei verificări în limitele stabilite prin decizia de desființare.

În prezent Codul de procedură fiscală prevede că odată emisă decizia de soluționare a contestației aceasta este definitivă în sistemul administrativ, ceea ce înseamnă că decizia nu mai poate fi reexaminată chiar dacă se constată că aceasta nu este fundamentată sau dacă anterior ori ulterior emiterii deciziei de soluționare a contestației s-a pronunțat o hotărâre judecătorească de către Înalta Curte de Casație și Justiție, fie pe calea hotărârii interpretative sau a recursului în interesul legii, prin care se adoptă o soluție diferită de cea din decizia de soluționare a contestației, respectiv o hotărâre CJUE care în mod evident, se poate aplica în cadrul soluționării contestației administrative.

În prezent, la art. 336 din Codul de procedură fiscală sunt reglementate faptele contravenționale precum și sancțiunile aplicabile. Alin. (3) al acestui articol prevede o sancțiune redusă în cazul persoanelor fizice care nu își îndeplinesc, la termen, obligațiile

declarative în domeniul impozitului pe venit. În acest context, textul de lege prevede o sancțiune contravențională de la 50 de lei la 500 de lei în cazul nedeunerii la termenul prevăzut de lege a declarațiilor de venit. Prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr.18/2018 privind adoptarea unor măsuri fiscal-bugetare și pentru modificarea și completarea unor acte normative, cu modificările și completările ulterioare, au fost comasate mai multe declarații de venit creându-se o declarație unică privind impozitul pe venit și contribuțiile sociale datorate de persoanele fizice.

Prin urmare este necesară corelarea dispozițiilor Codului de procedură fiscală cu cele ale Codului fiscal, fără a se modifica cuantumul sancțiunii.

Art. 338 alin. (3) din Codul de procedură fiscală, prevede posibilitatea contravenientului de a achita, în termen de 48 de ore de la comunicarea procesului verbal de contravenție, jumătate din minimul amenzii.

Prin Legea nr. 203/2018 privind măsuri de eficientizare a achitării amenzilor contravenționale, s-a schimbat conceptul privind dreptul contravenientului de a achita amenda într-un quantum redus, respectiv a trecut de la sistemul în care legiuitorul decide în ce domenii/fapte se poate aplica acest drept la un concept general respectiv în toate domeniile sau pentru toate faptele.

În plus, potrivit art. 28 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, cu modificările și completările ulterioare, astfel cum a fost modificat de Legea nr. 203/2018, contravenientul poate achita, în termen de cel mult 15 zile de la data înmânării sau comunicării procesului-verbal, jumătate din minimul amenzii prevăzute de actul normativ.

- În prezent atât Codul de procedură fiscală cât și Codul fiscal reglementează că, de regulă, la nivelul ANAF se emite legislația subsecventă dată în aplicarea Codului de procedură fiscală și a Codului fiscal.

Astfel, cu titlu de exemplu, arătăm că, prin ordin al președintelui A.N.A.F. se aprobă procedura de aplicare a art. 24 din Codul de procedură fiscală, referitor la garantarea obligației fiscale, în cazul creanțelor fiscale administrate de organul fiscal central; procedura de atragere a răspunderii solidare, în cazul creanțelor fiscale administrate de organul fiscal central; categoriile de acte administrative fiscale care se emit prin intermediul unui centru de imprimare masivă; procedura privind emiterea soluției fiscale individuale anticipate sau a acordului de preț în avans, precum și conținutul cererii pentru emiterea soluției fiscale individuale anticipate sau a acordului de preț în avans și a cererii de modificare, extindere sau revizuire a acordului de preț în avans.

De asemenea formularele necesare și instrucțiunile de utilizare a acestora privind administrarea creanțelor fiscale de către organul fiscal central, precum și orice norme sau instrucțiuni necesare aplicării unitare a Codului de procedură fiscală se aprobă prin ordin al președintelui A.N.A.F.

Totodată, prin ordin al președintelui A.N.A.F. se aprobă instrucțiunile de lucru și procedurile privind schimbul de informații între ANAF și Casa Națională de Asigurări de Sănătate cu privire la lista persoanelor fizice înregistrate în Registrul unic de evidență al asiguraților din Platforma informatică din asigurările de sănătate.

De asemenea, prin ordin al președintelui A.N.A.F., se aprobă și procedurile de înregistrare a acordurilor încheiate între angajatorul nerezident și angajat, referitor la îndeplinirea obligațiilor de declarare și plată a contribuțiilor sociale obligatorii, precum și procedurile privind depunerea și soluționarea cererilor de restituire a impozitelor, potrivit legii, inclusiv cele pentru aplicarea dispozițiilor art. 111 alin. (2) lit. e) din Codul fiscal, în cazul în care darea în plată se face pe cale judecătorească.

2. Schimbări preconizate

◀Având în vedere măsura de trecere a soluționării contestațiilor de la ANAF la Ministerul Finanțelor Publice, precum și faptul că activitatea de soluționare a contestațiilor reprezintă o activitate de administrare a creanțelor fiscale, se propune completarea art. 1 pct. 31 prin includerea în definiția organului fiscal central a Ministerului Finanțelor Publice.

◀Se propune reglementarea la art. 11, a modalității în care se exprimă consimțământul contribuabilului în ceea ce privește furnizarea de către organul fiscal a unor informații care intră sub incidența secretului fiscal ca fiind expres și neechivoc, fără a se mai indica forma acordului, respectiv forma scrisă.

Astfel, prin modificarea Codului de procedură fiscală consimțământul expres și neechivoc al contribuabilului poate fi atât în formă scrisă, cât și în formă electronică, exprimat inclusiv, dar fără a se limita, prin:

- (i) mijloacele de identificare electronică cu grad substanțial sau ridicat de încredere;
- (ii) servicii de internet banking/mobile banking autorizate conform prevederilor legale în vigoare.

Prin similitudine cu prevederile art. 11 alin (6), se propune legiferarea expresă a posibilității ANAF de a încheia protocoale în vederea furnizării informațiilor în temeiul art. 11 alin (3) lit. d). Un astfel de protocol va reglementa inclusiv mijloacele de exprimare a consimțământului contribuabilului, astfel încât, potrivit aprecierii organului fiscal, să fie asigurată identificarea contribuabilului și protejarea datelor transmise împotriva riscului de pierdere, furt, deteriorare sau orice modificare neautorizată.

În plus, întrucât Legea nr. 677/2001 a fost abrogată, iar prelucrarea datelor cu caracter personal se realizează conform reglementărilor europene se propune înlocuirea trimiterii la Legea nr. 677/2001 cu *Regulamentul (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE*. În acest sens fiind propusă modificarea art. 11 alin. (10), art. 62 alin. (5) și art. 71 alin. (5).

◀Pentru armonizarea Codului de procedură fiscală cu prevederile Ordonanței Guvernului nr. 71/2001 și ale Ordonanței Guvernului nr. 65/1994 este necesară completarea art. 18 alin. (3) în sensul includerii și a consultantului fiscal, precum și a expertului contabil, în categoria persoanelor care pot reprezenta contribuabilul în relația cu organul fiscal pe baza unei împuterniciri aprobată de corpul profesional respectiv.

Pe de altă parte, se propune completarea art. 18 din Codul de procedură fiscală cu o nouă situație de excepție în ceea ce privește reprezentarea prin împuternicit în sensul că un contribuabil/plătitor fără domiciliu fiscal în România care își îndeplinește obligațiile față de organul fiscal prin mijloace electronice de transmitere la distanță nu are obligația de a-și desemna un împuternicit, acesta din urmă având doar rolul de interlocutor în relația cu organul fiscal.

◀Se propune completarea art. 23 din considerentul că, pentru transferarea creanței fiscale în sarcina persoanei care o preia, este necesar a se comunica un act administrativ fiscal prin care să se individualizeze creanța preluată.

Totodată se propune completarea aceluiași text de lege și cu precizarea că persoanele fizice care desfășoară activități economice în mod independent într-una din formele prevăzute de Ordonanța de urgență a Guvernului nr.44/2008 privind desfășurarea activităților economice

de către persoanele fizice autorizate, întreprinderile individuale și întreprinderile familiale, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 182/2016, răspunde pentru obligațiile fiscale datorate ca urmare a exercitării profesiei sau activității cu bunurile din patrimoniul de afectare. Dacă acestea nu sunt suficiente pentru recuperarea creanțelor fiscale, pot fi urmărite și celelalte bunuri ale debitorului. Dispozițiile art. 31, 32 și ale art. 2.324 alin. (3) din Codul civil sunt aplicabile.

Cu alte cuvinte, persoana fizică răspunde cu întreg patrimoniul personal pentru obligațiile datorate ca urmare a exercitării activității/profesiei, cu mențiunea că răspunderea cu bunurile personale este subsidiară, în sensul că organul fiscal va efectua demersurile de recuperare inițial prin executarea bunurilor din patrimoniul afacerii și dacă acestea sunt insuficiente va efectua demersuri pentru executarea bunurilor personale.

◀ Se propune reglementarea expresă în sensul completării lit.b) de la alin. (1) al art. 25 din Codul de procedură fiscală și cu situația în care este necesară atragerea răspunderii solidare pentru terți popriți în limita sumelor sustrase indisponibilizării în cazul popririlor electronice.

◀ Se propune introducerea la art. 49 din Codul de procedură fiscală a unor noi cazuri de nulitate a actului administrativ fiscal, expres prevăzute de lege, respectiv:

- organul fiscal nu prezintă argumentele pentru care nu ia în considerare opinia prealabilă emisă în scris sau soluția adoptată de organul fiscal sau de instanța de judecată potrivit art. 6 alin. (1), în cazul în care contribuabilul/plătitorul a prezentat organului fiscal anterior emiterii actului administrativ fiscal respectiva opinie/soluție;

- organul fiscal nu respectă considerentele deciziei de soluționare a contestației în cazul emiterii noului act administrativ fiscal potrivit art. 279 alin. (3);

- emiterea raportului de inspecție fiscală și a deciziei de impunere sau a deciziei de nemodificare a bazei de impunere de către organul de inspecție fiscală după încetarea inspecției fiscale potrivit art. 126 alin. (2), adică după expirarea dublului perioadei maxime de inspecție, respectiv emiterea raportului de verificare și a deciziei de impunere de către organul fiscal după încetarea verificării situației fiscale personale potrivit art. 147, fără ca acestea să fie reluate:

- organul fiscal emite raport de inspecție fiscală/de verificare a situației fiscale personale și decizie de impunere/decizie de modificare a bazelor de impozitare/decizie de nemodificare a bazelor de impozitare/ deciziei pentru regularizarea situației ori decizie de încetare a procedurii de verificare a situației fiscale personale, în situația în care se fac constatări în legătură cu săvârșirea unor fapte prevăzute de legea penală în legătură cu mijloacele de probă privind stabilirea bazei de impozitare/valorii în vamă care fac obiectul inspecției fiscale/controlului vamal.

Implementarea acestor reglementări aduc o mai bună claritate textului de lege, în scopul asigurării unei aplicări unitare de către organele fiscale competente.

◀ Se propune modificarea art. 54 în sensul reglementării posibilității organului de executare de a constata nulitatea actului de executare în condițiile prevăzute la art. 49, precum și aplicarea prevederilor art. 50 și 51, în condițiile în care se impune anularea sau modificarea actului de executare, cum ar fi în cazul desființării parțiale a unui act administrativ prin care au fost stabilite creanțe, pentru care au fost emise acte de executare.

◀ Se propune completarea art. 59 astfel încât contribuabilul să furnizeze informații autorității fiscale centrale definite potrivit art. 7 pct. 4 din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, atunci când acestea trebuie valorificate la nivelul acestei autorități, context în care prin ordin al ministrului finanțelor publice se aprobă natura, periodicitatea și informațiile ce trebuie furnizate.

◀Având în vedere necesitatea prelungirii/modificării unor termene în care contribuabilul trebuie să-și îndeplinească obligațiile fiscale prevăzute de legislația fiscală, pe cale generală, ca urmare a unor motive obiective determinate de anumite situații justificate, cum ar fi imposibilitatea contribuabililor de a-și îndeplini obligațiile declarative datorită neadoptării formularisticii în termen util, se propune reglementarea la art. 76 din Codul de procedură fiscală, a posibilității prelungirii/modificării acestor termene prin acte administrative cu caracter normativ. Această propunere are în vedere situațiile în care este justificată prelungirea/modificarea unui termen din motive justificate care țin de activitatea autorității fiscale sau a organului fiscal și care pun contribuabilul fie în imposibilitatea de a-și îndeplini o obligație la termenul legal, fie îi creează dificultăți în respectarea termenului de îndeplinire a obligației.

Prin urmare, se propune ca prelungirea/modificarea acestor termene să se facă prin ordin al ministrului finanțelor publice în cazul creanțelor administrate de organul fiscal central.

◀Este necesară reglementarea la art. 82 alin. (1) din Codul de procedură fiscală, a unei reguli de procedură fiscală în cazul în care persoana fizică nerezidentă obține inițial un număr de identificare fiscală iar, ulterior, datorită îndeplinirii condițiilor prevăzute de legislația specifică, persoanei în cauză i se atribuie cod numeric personal.

Astfel, se propune ca în situația obținerii ulterioare a codului numeric personal, numărul de identificare fiscală atribuit anterior să fie înlocuit, de către organul fiscal, în condițiile preluării informațiilor fiscale înregistrate în perioada deținerii numărului de identificare fiscală pe codul numeric personal.

De asemenea se propune ca numărul de identificare fiscală să poată fi utilizat de contribuabili și pentru îndeplinirea obligațiilor fiscale aferente perioadelor anterioare datei de înregistrare fiscală.

◀Se propune modificarea art. 83 alin. (4) și (5) astfel:

- certificatul de înregistrare fiscală să nu mai fie comunicat instituției de credit pentru ca aceasta la rândul ei să îl comunice persoanei fizice/juridice nerezidente, transformând astfel instituția de credit într-o arhivă de certificate dacă persoana nu se prezintă la instituția de credit pentru a-l ridica, cu costuri suplimentare pentru instituția de credit, dacă aceasta decide să comunice certificatul de înregistrare fiscală în statul de rezidență al persoanei;

- crearea posibilității pentru organul fiscal central de a transmite contribuabilului nerezident prin mijloace electronice informațiile conținute în certificatul de înregistrare fiscală, caz în care acesta se emite și se păstrează de organul fiscal central până la data ridicării de către contribuabil/împuternicit.

◀Pentru a evita orice interpretare cu privire la obligația angajatorilor de a declara ca sedii secundare (puncte de lucru) toate locațiile (propriile domiciliu ale salariaților cu telemuncă) unde salariații angajați în baza legii privind telemunca își desfășoară activitatea, se propune introducerea unei excepții la art. 85 din Codul de procedură fiscală, privind activitatea desfășurată în baza Legii care reglementează telemunca și Codul muncii (Capitolul IX: „Munca la domiciliu al Titlului II), cât și pentru a evita interpretarea ca sediu secundar a locațiilor beneficiarilor unde un contribuabil desfășoară o activitate în baza unui contract, pe o perioadă limitată de timp (de ex. activități de curățenie, pază, întreținere tehnică, etc).

◀Se propune reglementarea unei excepții, la art. 86 din Codul de procedură fiscală, în ceea ce privește depunerea de acte doveditoare pentru informațiile înscrise în declarația de înregistrare fiscală, în cazul în care solicitarea de atribuire a numărului de identificare fiscală se realizează de către instituțiile de credit, în considerarea faptului că informațiile înscrise în

declarația de înregistrare fiscală depusă de acestea se bazează pe procesul de cunoaștere a clienței derulat de instituțiile de credit în conformitate cu legislația specifică aplicabilă. În acest context se propune ca organele fiscale să poată solicita Oficiului Național al Registrului Comerțului sau instituțiilor de credit documentele justificative ale informațiilor cuprinse în solicitarea de atribuire a numărului de identificare fiscală sau a codului de înregistrare fiscală.

◀ Pentru o mai bună claritate a textului, se propune reglementarea expresă la art. 98 din Codul de procedură fiscală, a faptului că decizia de încetare a procedurii de verificare a situației fiscale personale, este act administrativ fiscal asimilată deciziei de impunere.

◀ Se propune reglementarea, în cuprinsul Codului de procedură fiscală (la art. 111, 131 alin. (1) și 145), a faptului că în situația în care există o suspiciune rezonabilă cu privire la săvârșirea unei infracțiuni, inspectorii fiscali să întocmească procesul-verbal de sesizare a organelor de urmărire penală fără a se mai întocmi, pentru sumele ce fac obiectul sesizării penale, raport de inspecție fiscală/raport de verificare și decizie de impunere.

În mod corespunzător, pentru ca procedura administrativă să nu fie periclitată de situația în care acțiunea penală se stinge conform dispozițiilor Codului de procedură penală, se propune suspendarea cursului prescripției dreptului organului fiscal de a stabili obligații fiscale pe perioada cuprinsă între data sesizării organelor de urmărire penală și data rămânerii definitive a soluției de rezolvare a cauzei penale.

◀ Pentru o mai bună claritate a textului se propune modificarea art. 126 alin. (2) din Codul de procedură fiscală astfel încât să reiasă că în calculul dublului duratei inspecției fiscale nu se includ perioadele în care inspecția se suspendă.

Totodată, se propune reglementarea problemei privind încetarea persoanei juridice sau decesul persoanei fizice ca subiecte de drept fiscal în cazul în care acest fapt a intervenit după începerea inspecției. În acest caz se propune ca inspecția să continue cu succesorii persoanei iar creanța fiscală să se stabilească pe numele acestora dacă aceștia există iar în cazul în care aceștia nu există inspecția să înceteze.

În acest context, se propune ca procedura și actele care se încheie să se stabilească prin ordin al președintelui A.N.A.F.

◀ Se propune completarea art. 127 alin. (1) din Codul de procedură fiscală, prin introducerea unei noi situații pentru suspendarea inspecției fiscale, în cazul în care, pentru contribuabilul/plătitorul supus inspecției fiscale:

- se află pe rol sau a fost deschisă în timpul inspecției o acțiune de cercetare penală care vizează activități și operațiuni derulate în perioada ce face obiectul inspecției fiscale în legătură cu mijloacele de probă privind stabilirea bazei de impozitare;
- de la care au fost ridicate actele și documentele de către organele de urmărire penală, fără a fi lăsate contribuabilului/plătitorului copii ale acestora care să poată fi puse la dispoziția organelor de inspecție fiscală.

Pentru corelare cu noul caz de suspendare a inspecției fiscale se propune reglementarea faptului că, termenul maxim de 6 luni în care poate fi suspendată inspecția fiscală nu operează în situația în care aceasta este suspendată ca urmare a desfășurării unei proceduri judiciare împotriva contribuabilului și a cărei definitivare ar avea o înrăurire hotărâtoare asupra actului administrativ fiscal, sau în situația în care documentele financiar-contabile ale contribuabilului au fost ridicate de organul de urmărire penală, fără a putea fi puse la dispoziția organului de inspecție fiscală.

În aceste situații, inspecția fiscală se reia după data finalizării procedurii judiciare sau

după data rămânerii definitive a hotărârii judecătorești, precum și după data la care organul de inspecție fiscală are acces la documentele financiar-contabile ale contribuabilului.

Totodată, se impune clarificarea duratei suspendării inspecției fiscale, prin precizarea expresă a momentului de la care începe, respectiv momentul de la care încetează, în considerarea efectului suspendării prevăzut la alin. (7) al art. 127, cu toate consecințele care decurg din aceasta și pe care le suportă contribuabilul (curgerea accesoriilor, prelungirea perioadei de suspendare a prescripției dreptului organului fiscal de a stabili creanțe fiscale).

De asemenea, se impune stabilirea unui termen în care organul fiscal să emită actul de încetare a suspendării și de reluare a inspecției fiscale.

În plus, se propune reglementarea expresă a faptului că pe perioada suspendării inspecției fiscale, contribuabilul nu este obligat să colaboreze cu organul fiscal, în sensul de a furniza informații sau de a prezenta înscrisuri, precum și reglementarea dreptului contribuabilului de a fi informat cu privire la mijloacele de probă obținute de organul de inspecție fiscală pe perioada suspendării acesteia și care au legătură cu situația fiscală a contribuabilului cu excepția cazului în care obiective de interes general justifică restrângerea accesului la respectivele probe.

Astfel, așa cum se precizează în Hotărârea CJUE în cauza Ispas (C-298/16), potrivit unei jurisprudențe constante a Curții, principiul general al dreptului Uniunii al respectării dreptului la apărare nu constituie o prerogativă absolută, ci poate presupune restricții, cu condiția ca acestea să răspundă efectiv unor obiective de interes general urmărite prin măsura în cauză și să nu constituie, în raport cu obiectivul urmărit, o intervenție disproporționată și intolerabilă care ar aduce atingere substanței înseși a drepturilor astfel garantate.

Se propune reglementarea expresă, la art. 128, a posibilității efectuării reverificării inspecției și la cererea contribuabilului, în cazul în care sunt îndeplinite cumulativ condițiile prevăzute de acest articol, în situațiile în care acesta nu poate corecta declarația fiscală.

Se propune reglementarea la art. 130 a unui termen de minim 3, respectiv 5 zile lucrătoare de la data comunicării proiectului de raport de inspecție fiscală, termen necesar pentru analiza lui de către contribuabil înainte de discuția finală.

De asemenea, se propune ca perioada necesară pentru audierea contribuabilului să nu fie inclusă în calculul duratei inspecției fiscale, în cazul în care acesta nu se prezintă, din orice motiv, la două termene consecutive stabilite de organul fiscal în vederea audierii, cu consecințe în ceea ce privește nerespectarea duratei inspecției fiscale și a nulității deciziei de impunere, dacă se împlinește dublul perioadei inspecției fiscale.

Se propune reglementarea, la art. 131 din Codul de procedură fiscală, a faptului că în situația în care există o suspiciune rezonabilă cu privire la săvârșirea unei infracțiuni, inspectorii fiscali să întocmească procesul-verbal de sesizare a organelor de urmărire penală fără a se mai întocmi, pentru sumele ce fac obiectul sesizării penale, raport de inspecție fiscală/raport de verificare și decizie de impunere.

Este de menționat că pentru sumele care nu fac obiectul sesizării penale se încheie Raport de inspecție fiscală și se emite decizia corespunzătoare.

În mod corespunzător, pentru ca procedura administrativă să nu fie periclitată de situația în care acțiunea penală se stinge conform dispozițiilor Codului de procedură penală, se propune, la art. 111, suspendarea cursului prescripției dreptului organului fiscal de a stabili obligații fiscale pe perioada cuprinsă între data sesizării organelor de urmărire penală și data rămânerii definitive a soluției de rezolvare a cauzei penale.

În plus, se propune reglementarea clară în cuprinsul art. 131 a faptului că, pe de o parte, în

Raportul de inspecție fiscală să se prezinte constatări pentru toate perioadele și obligațiile fiscale înscrise în Avizul de inspecție fiscală, iar pe de altă parte, fiecare perioadă și obligație fiscală ce a făcut obiectul constatărilor, să facă obiectul unei decizii de impunere sau, după caz, a unei decizii de nemodificare a bazei de impunere.

◀ Pentru claritatea și accesibilitatea textului, se propune completarea prevederilor existente prin introducerea art. 137¹, în sensul asigurării unei mai bune cunoașteri a drepturilor și obligațiilor contribuabilului/plătitorului și pentru consolidarea principiului bunei-credințe în relațiile dintre contribuabil/plătitor și organul fiscal.

Totodată, prin completarea cadrului legal care reglementează controlul antifraudă se creează premisa perfecționării colaborării dintre organele fiscale, dar și cu celelalte instituții/autorități cu care A.N.A.F. are relații instituționale, potrivit competențelor materiale.

De asemenea, prevederile alin. (4) al art. 137 se abrogă, acestea fiind reglementate detaliat în cuprinsul noului art. 137¹.

◀ La art. 140 din Codul de procedură fiscală, se propune modificarea în sensul introducerii ca excepție de la regulă a efectuării verificării la domiciliul persoanei fizice sau la domiciliul/sediul persoanei care îi acordă asistență de specialitate ori juridică.

În plus, se propune ca data începerii verificării situației fiscale personale să se înscrie într-un proces-verbal de constatare, care se înregistrează la registratura organului fiscal.

◀ La art. 145 se propune reglementarea excepției potrivit căreia în cazurile în care, în timpul verificării situației fiscale personale, se fac constatări în legătură cu săvârșirea unor fapte prevăzute de legea penală rezultatele se consemnează într-un proces-verbal fără a se mai întocmi raport de verificare și decizie de impunere.

◀ Se propune înlocuirea trimiterii existente la art. 158 alin. (4) din Codul de procedură fiscală, în ceea ce privește definiția autorităților contractante la Legea nr. 98/2016 privind achizițiile publice, cu modificările și completările ulterioare.

◀ Se propune, în scopul debirocratizării și eliminării unor formalități administrative reglementarea unei excepții la art. 159, în ceea ce privește prezentarea certificatului de atestare fiscală în cazul în care pentru înstrăinare se utilizează formularul de contract aprobat prin ordin potrivit dispozițiilor legale în vigoare.

◀ Pentru corelare cu propunerea de modificare de la art. 11 din Codul de procedură fiscală se urmărește modificarea art. 160 din Codul de procedură fiscală, în sensul în care solicitarea certificatului de atestare fiscală de către alte persoane decât contribuabilul să se realizeze în baza consimțământului expres și neechivoc al contribuabilului.

Cu alte cuvinte se înlocuiește sintagma „acordul scris” cu sintagma „consimțământul expres și neechivoc”.

◀ Se propune reglementarea posibilității corectării erorilor din documentele de plată întocmite de către terții popriți, inclusiv instituțiile de credit, ori de câte ori se constată îndeplinirea condițiilor prevăzute de art. 164 din Codul de procedură fiscală.

◀ În contextul modificării Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, în sensul reglementării consolidării de grup pentru impozitul pe profit se propune corelarea acestor noi prevederi cu dispozițiile Codului de procedură fiscală, în acest sens fiind propusă modificarea art. 127 și 167.

◀ Se propune completarea art. 168 alin. (12) din Codul de procedură fiscală, în sensul

creării posibilității restituirii sumelor prevăzute la art. 729 alin. (7) din *Legea nr. 134/2010, cu modificările și completările ulterioare*, în cazul în care, din eroare, instituțiile de credit virează organului fiscal aceste sume, chiar dacă contribuabilul/plătitorul înregistrează obligații restante întrucât aceste sume nu pot fi urmărite pentru niciun fel de datorii.

◀ Se propune completarea dispozițiilor Codului de procedură fiscală cu un nou articol care să reglementeze restituirea impozitului pe dividende în cazul în care, urmare regularizării dividendelor plătite ca urmare a distribuirii parțiale în cursul anului, potrivit art. 67 din *Legea societăților nr. 31/1990, republicată, cu modificările și completările ulterioare*, rezultă sumă de restituit de la buget. Astfel, plătitorul de dividende poate depune la organul fiscal competent o declarație de regularizare/cerere de restituire după restituirea de către asociați sau acționari a dividendelor și până la împlinirea termenului de prescripție a dreptului de a cere restituirea.

◀ Se propune reformularea prevederilor art. 173 alin. (3) pentru o mai bună claritate.

◀ Se propune modificarea art. 181 în sensul schimbării conceptului aplicării penalității de nedeclarare și în cazul obligațiilor fiscale principale stabilite din oficiu de organul fiscal, fără o inspecție fiscală, în vederea creării aceluiași tratament fiscal cu cei care nu declară obligațiile fiscale dar sunt supuși inspecției fiscale.

Totodată, se propune ca reducerea penalității de nedeclarare cu 75% să nu mai fie condiționată de formularea unei cereri exprese a contribuabilului.

Pe de altă parte, ținând cont de faptul că textul de lege prevede că despre aplicarea penalității de nedeclarare se consemnează și se motivează în raportul de inspecție fiscală, rezultă că este necesar, pentru o mai bună claritate a textului, să se stabilească situația în care în raportul de inspecție fiscală nu se menționează acest aspect, sau sunt menționați care nu sunt clare așa cum s-a explicat anterior despre mențiunea „nu este cazul”.

De asemenea, s-a reglementat faptul că penalitatea de nedeclarare se datorează și în cazul controlului vamal ulterior, efectuat de organele vamale și finalizat cu emiterea deciziei de regularizare aferente obligațiilor fiscale nedeclarate.

◀ Se propune reglementarea expresă la art. 182 a termenului de prescripție în ceea ce privește dreptul contribuabilului de a solicita dobânda și momentul la care ia naștere acest drept.

Se propune diminuarea plafonului prevăzut la art. 184 din Codul de procedură fiscală, de la 5000 la 2000 de lei, în cazul asocierilor fără personalitate juridică (acestea sunt asimilate persoanelor juridice, ceea ce înseamnă că, în prezent, limita sumei pentru care pot solicita eșalonarea la plată este de 5000 de lei) care solicită eșalonarea la plată.

Se propune reglementarea la art. 193 a unei noi excepții în ceea ce privește constituirea de garanții în sensul că nu este necesară constituirea de garanții în cazul în care au fost instituite sechestre asigurătorii sau în situația în care au fost poprite sumele deținute de debitori în conturile bancare ca urmare a popririi asigurătorii sau executorii. În cazul popririi sumele deținute în conturile bancare se propune ca acestea să fie virate de către bancă la trezorerie în vederea constituirii unei garanții potrivit art. 193 alin. (6) lit. a) din Codul de procedură fiscală.

Totodată, se propune eliminarea referinței la expertiza notarială având în vedere că *Legea nr. 227/2015* privind Codul fiscal a adus modificări semnificative în ceea ce privește această expertiză, și conținutul acesteia nu este adecvat conform standardelor de evaluare în vigoare

pentru a reprezenta o bază în vederea luării în garanție a unor proprietăți imobiliare.

De subliniat faptul că în cadrul Conferinței Naționale a Asociației Naționale a Evaluatorilor Autorizați din România s-au adoptat, prin Hotărârea nr. 3/2017, Standardele de evaluare obligatorii pentru activitatea de evaluare. Aceste standarde de evaluare sunt obligatorii pentru desfășurarea activității de evaluare. Standardele de evaluare a bunurilor, ediția 2018, intră în vigoare la data de 1 ianuarie 2018 și sunt aprobate prin Hotărârea Conferinței Naționale nr. 3/2017, publicată în Monitorul Oficial al României nr. 986/12.12.2017.

Este de precizat că în Ordonanța Guvernului nr. 24/2011 privind unele măsuri în domeniul evaluării bunurilor, cu modificările și completările ulterioare, art. 2 alin. (1) reglementează faptul că activitatea de evaluare poate fi desfășurată de orice persoană care are calitatea de evaluator autorizat iar rapoartele de evaluare se realizează în conformitate cu standardele de evaluare, obligatorii potrivit aceluiași act normativ.

În acest context, atât în Ordonanța Guvernului nr. 24/2011, cât și în Standardele de Evaluare, este cuprinsă activitatea de verificare a evaluării realizate de către evaluatori autorizați și la care se poate face apel de către autoritățile statului atunci când se consideră necesară o opinie terță, independentă și profesionistă asupra unui raport de evaluare.

De asemenea, se propune reformularea alin. (18) de la art. 193, în sensul că solicitarea de înlocuire /redimensionare a garanției să fie justificată temeinic de debitor și să existe o motivație obiectivă pentru o asemenea înlocuire/redimensionare, organul fiscal având posibilitatea de a aproba sau respinge solicitarea privind înlocuirea sau redimensionarea garanției.

În plus, se propune clarificarea alin. (18) pentru situația debitorilor care beneficiază de eşalonarea la plată cu bunuri insuficiente și pe parcursul eşalonării solicită eliberarea unor garanții, caz în care, pentru stabilirea valorii garanției se ia în calcul cuantumul obligațiilor rămase de plată din eşalonare.

Totodată, se propune reglementarea expresă a obligației organului fiscal de a ridica sechestrurile de pe bunurile care s-au înlocuit precum și în situația în care debitorul are și alte bunuri sechestrate de către organul fiscal, altele decât cele care fac obiectul garanțiilor constituite în scopul eşalonării la plată, cu excepțiile prevăzute de lege.

Pentru o mai bună claritate a textului se propune completarea alin. (5) al art. 195, în sensul că perioada de eşalonare, dacă respectivul contribuabil solicită, se calculează de la data emiterii deciziei de modificare a deciziei de eşalonare la plată fără a depăși durata prevăzută la art. 184 sau 206, după caz, ceea ce înseamnă că nu se ia în calcul perioada anterioară.

De asemenea, pentru o mai bună claritate și în vederea corelării cu alin. (6) al art. 206 se propune completarea alin. (2) al acestui articol în sensul ca garanțiile depuse de contribuabil să acopere și 50% din dobânzi, respectiv cota de dobânzi care se amână la plată în vederea scutirii.

↳ La art. 212 alin. (2) se propune reglementarea unui termen în care instituțiile de credit să vireze sumele de bani, în cazul în care organul fiscal trebuie să valorifice scrisorile de garanție/polițele de asigurare de garanție.

↳ Se propune extinderea, în cadrul art. 217, a regimului conferit de legiuitor în ceea ce privește întreruperea executării silite și implicit a termenului de prescripție și pentru creanțele născute ulterior declarării stării de insolvență înscrise în procesul-verbal adițional de insolvență.

Se propune reglementarea la art. 219 a faptului că sumele plătite sau încasate fără a fi datorate pentru care s-a împlinit termenul de prescripție prevăzut, să se scadă din evidența fiscală după expirarea acestui termen, cu excepția situației în care a operat compensarea.

Pentru corelarea art. 226 cu normele care reglementează competența organului fiscal se propune completarea prevederilor art. 226 alin. (1) și (8) din Codul de procedură fiscală.

Se propune reglementarea expresă la art. 235 a posibilității contribuabilului de a solicita o eșalonare la plată și în cazul în care a obținut în prealabil suspendarea executării silită prin garantarea obligațiilor fiscale contestate cu o scrisoare de garanție/poliță de asigurare de garanție cu condiția prelungirii perioadei de valabilitate în condițiile eșalonării la plată. Practic, atât timp cât contribuabilul a obținut o eșalonare la plată pentru obligațiile fiscale suspendate la executarea silită, executarea silită continuă să fie suspendată.

În plus, se propune reglementarea la art. 235, ca măsurile asigurătorii devenite executorii să se ridice și în cazul suspendării executării silită în situația depunerii unei scrisori de garanție/poliță de asigurare de garanție.

Se propune corelarea alin. (9) al art. 236 cu alin. (13) potrivit căruia băncile au obligația să plătească sumele indisponibilizate în contul indicat de organul de executare silită în termen de 3 zile de la indisponibilizare.

De asemenea, se propune instituirea și ridicarea popririlor în mediul electronic, astfel încât poprirea să fie ridicată la îndestularea sumei poprite, iar debitorului să îi fie eliberate conturile cât mai repede.

Proiectul are în vedere dezvoltarea sistemului informatic propriu al MFP/ANAF, prin intermediul căruia să se gestioneze popririle și activitățile aferente de stingere a acestora, astfel încât să nu necesite din partea băncilor un efort de dezvoltare important în propriile sisteme informatice.

Astfel, se au în vedere următoarele:

1. prevederi care să reglementeze faptul că instituțiile de credit vor efectua viramentele aferente popririlor bancare, în contul special deschis la Trezoreria Operativă Centrală, cu indicarea numărului de evidență a plății.
2. prevederi care să reglementeze faptul că din momentul transmiterii de către instituțiile de credit, a informațiilor privind suma disponibilă de plată, băncile nu vor mai proceda la decontarea documentelor de plată primite, respectiv la debitarea conturilor debitorilor, și nu vor mai accepta alte plăți din conturile acestora până la realizarea plății efective.
3. prevederi prin care să se introducă următoarele fapte și sancțiunile aferente acestora:
 - a) completarea eronată sau necompletarea de către instituțiile de credit, în documentele de plată, a numărului de evidență a plății – consecința fiind restituirea de către Trezoreria Operativă Centrală a sumei respective instituției de credit și aplicarea unei sancțiuni contravenționale;
 - b) nevirarea de către instituțiile de credit, a sumei indisponibilizate, ca urmare a ordonanțării plății – consecința fiind atragerea răspunderii solidare.

Pentru o mai bună claritate a textului, se propune modificarea art. 241 din Codul de procedură fiscală, astfel încât să se evite interpretările cu privire la înlocuirea bunurilor sechestrate cu alte garanții (scrisori de garanție, poliță de asigurare de garanție, ipotecă, etc.) potrivit art. 211 din Codul de procedură fiscală.

Se propune completarea art. 249 și 250 în scopul, pe de o parte al creșterii gradului de recuperare a creanțelor fiscale iar pe de altă parte, să nu fie afectat debitorul. Astfel se propune ca la a 4-a licitație bunul să fie vândut la cel mai mare preț oferit, chiar dacă acesta este inferior prețului de pornire a licitației, dar nu mai mic decât 25% din prețul de evaluare al

bunului.

◀ Pentru evitarea situațiilor de natura celor antemenționate, precum și pentru evitarea devalorizării și degradării bunurilor, este necesară completarea cadrului legal existent, respectiv a art. 263 din Codul de procedură fiscală, prin introducerea unor prevederi care să permită ca, în cazul imobilelor intrate în proprietatea publică a statului, ca urmare a operațiunii de dare în plată, în situația în care instituția solicitantă nu mai dorește preluarea în administrare a acestora și nu au fost identificate alte *solicitări de preluare în administrare din partea unor instituții publice de interes național, a unor regii autonome de interes național sau a unor autorități ale administrației publice centrale*, să se poată proceda la:

- transmiterea imobilelor din domeniul public al statului în domeniul public local, caz în care bunurile devin de interes public local;
- transmiterea imobilelor din domeniul public în domeniul privat al statului și valorificarea acestora, în condițiile Ordonanței Guvernului nr. 14/2007 pentru reglementarea modului și condițiilor de valorificare a bunurilor intrate, potrivit legii, în proprietatea privată a statului, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

◀ Se propune completarea art. 265 cu prevederi referitoare la măsurile ce trebuie întreprinse în situația în care un debitor aflat în stare de insolvabilitate înregistrează obligații restante după data declarării acestei stări, respectiv, în cazul în care ulterior declarării stării de insolvabilitate debitorii înregistrează alte obligații fiscale restante, organul fiscal comunică un proces - verbal adițional la procesul-verbal de insolvabilitate, în care se înscriu creanțele fiscale născute ulterior declarării stării de insolvabilitate.

◀ Se propune clarificarea art. 268 în privința incidenței Legii nr. 554/2004, în situația în care organul fiscal nu soluționează cererea unui contribuabil de emitere a unui act administrativ fiscal sau nu emite din oficiu un asemenea act, atunci când legea prevede o asemenea obligație.

◀ Se propune reglementarea expresă în cadrul art. 269 a dreptului contribuabilului de contesta inclusiv acele măsuri care trebuiau constatate de organul de inspecție fiscală, dar nu le-a menționat în raportul de inspecție fiscală, și nici în decizia de impunere, de exemplu declararea în mod eronat a unor obligații fiscale.

Cu alte cuvinte, organul fiscal trebuie să menționeze în raportul de inspecție fiscală toate perioadele fiscale și toate obligațiile fiscale verificate (incluse în Avizul de inspecție), iar în situația în care există anumite omisiuni, contribuabilul trebuie să aibă deschisă calea unei contestații pentru îndreptarea omisiunilor.

◀ Se propune crearea unor structuri specializate de soluționare a contestațiilor împotriva tuturor actelor administrative fiscale emise de organele fiscale din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală, în cadrul Ministerului Finanțelor Publice care să soluționeze inclusiv contestațiile marilor contribuabili.

Ministerul Finanțelor Publice preia de la Agenția Națională de Administrare Fiscală, Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili și direcțiile generale regionale ale finanțelor publice activitatea de soluționare a contestațiilor formulate împotriva titlurilor de creanță, precum și a altor acte administrative fiscale emise de organul fiscal, posturile și personalul aferent acesteia.

La nivelul Ministerului Finanțelor Publice activitatea de soluționare a contestațiilor se desfășoară de către structura specializată de soluționare a contestațiilor atât la nivel central cât și la nivel teritorial.

În ceea ce privește salarizarea personalului care se preia, acesta va fi aliniat la salariile personalului Ministerului Finanțelor Publice urmare aplicării prevederilor Legii-cadru

nr.153/2017, cu modificările și completările ulterioare, beneficiind astfel de drepturile salariale acordate potrivit legii, pentru categoriile de funcții din cadrul aparatului propriu al Ministerului Finanțelor Publice.

Avantaje:

- Se asigură un nivel superior de independență și implicit premise pentru creșterea imparțialității în luarea deciziilor cu privire la contestațiile formulate de contribuabili împotriva tuturor actelor emise de administrația fiscală (atât titluri de creanță fiscală cât și alte acte administrative fiscale) prin plasarea structurilor în afara ANAF;

- Se asigură exercitarea de către Ministerul Finanțelor Publice a prerogativelor sale legale care izvorăsc din rolul de autoritate fiscală competentă, precum și acela de coordonare a aplicării unitare a prevederilor legislației fiscale;

- Degreveză organele fiscale emitente a actelor administrative fiscale (altele decât titlurile de creanță fiscală) de soluționarea contestațiilor formulate împotriva acestor acte;

Pentru corelare cu această măsură se propune modificarea art. 270 alin. (3) din Codul de procedură fiscală. Astfel, în cadrul ANAF organul emitent al actului administrativ fiscal contestat va întocmi dosarul contestației (care conține contestația formulată de contribuabil, decizia de impunere, probele prezentate de contribuabil, eventualele probe avute în vedere de organul fiscal la emiterea actului administrativ fiscal), referatul cu propuneri de soluționare, pe care le va înainta organului de soluționare din cadrul Ministerului Finanțelor Publice.

În cadrul autorităților administrației publice locale, în funcție de modul de organizare, organul emitent al actului va întocmi dosarul contestației care va fi înaintat structurii competente cu soluționarea contestației.

Referitor la modul de organizare a structurii specializate, menționăm că structura funcțională este una singură și se va afla în cadrul ministerului, dar, pentru facilitarea activității în sine, anumite componente funcționale (birouri sau compartimente) sau doar persoane vor putea fi stabilite ca având locul de desfășurare a activității în alte localități decât București.

Decizia existenței și în "teritoriu" (alte localități decât București), precum și a stabilirii competenței teritoriale precum și alte aspecte determinate de aplicarea măsurilor de reorganizare vor forma obiectul ordinului ministrului finanțelor publice, sau a hotărârii de Guvern, după caz, pentru facilitarea accesului contribuabililor la serviciile respective.

În ceea ce privește reglementarea posibilității ca prin ordin al ministrului finanțelor publice să se stabilească în sarcina Direcțiilor regionale ale finanțelor publice obligativitatea exercitării anumitor atribuții legate de activitatea și personalul preluat, menționăm că această normă nu vizează însăși activitatea de soluționare a contestațiilor, ci aspecte de natură funcțională și cele care țin de anumite drepturi ale personalului care își desfășoară activitatea în locațiile direcțiilor regionale (semnarea unor adeverințe necesare personalului).

Se propune reglementarea expresă la art. 276 a dreptului contribuabilului de a avea acces la dosarul contestației fiscale la cererea acestuia cu excepția cazului în care obiective de interes general justifică restrângerea accesului la respectivele informații și documente.

Se propune reglementarea la art. 279 a unui termen pentru punerea în executare a soluției de desființare de către organul fiscal, prin comunicarea unei decizii, adecvat specificului verificării situației fiscale personale.

Se propune reglementarea posibilității reexaminării deciziilor de soluționare a contestațiilor în cazul în care se constată că soluția adoptată de structura de soluționare a contestației nu este în conformitate cu dispozițiile legale incidente.

Avantaje

- Încetarea procedurilor judiciare costisitoare atât pentru contribuabili cât și pentru administrația fiscală și degrevarea instanțelor judecătorești de asemenea litigii;
- Evitarea plății de către organele fiscale de cheltuieli de judecată, dobânzi sau alte sume în cazul în care se apreciază că actul emis nu este în conformitate cu dispozițiile legale.

De subliniat că pentru asigurarea securității raporturilor juridice s-a prevăzut că reexaminarea deciziei de soluționare a contestației este limitată în timp, respectiv până la finalizarea dezbaterilor de către prima instanță în cazul în care contribuabilul a formulat acțiune în contencios administrativ, iar în cazul contribuabililor care nu au formulat acțiune în contencios administrativ cererea de reexaminare poate fi depusă, sub sancțiunea decăderii, într-un termen de 1 an de la data comunicării deciziei de soluționare a contestației, termenul de 1 an fiind corelat cu termenul prevăzut în Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004

Se propune reglementarea la art. 283 a situației în care în cadrul inspecției fiscale s-au efectuat ajustări/estimări pentru tranzacții derulate cu persoane române afiliate, parte a aceluiași grup fiscal pe impozit pe profit, caz în care acestea vor fi tratate individual în cadrul raportului de inspecție fiscală. Astfel, organul de inspecție fiscală ajustează cu aceeași valoare cheltuielile sau veniturile celuilalt membru al grupului cu care au fost derulate tranzacțiile ajustate/estimate, prin emiterea unei decizii de ajustare/estimare care urmează să fie comunicată acestui din urmă membru.

Având în vedere faptul că prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 25/2018 privind modificarea și completarea unor acte normative, precum și pentru aprobarea unor măsuri fiscal-bugetare, cu modificările și completările ulterioare, s-a schimbat concepul cu privire la declararea impozitului pe venit și a contribuțiilor sociale, pentru o mai bună claritate a textului se propune modificarea alin. (3) de la art. 336 astfel încât să se reiasă că nedepunerea la termen a declarațiilor de venit, precum și a declarației unice privind impozitul pe venit și contribuțiile sociale datorate de persoanele fizice constituie contravenție rămânând aceeași sancțiune redusă. Modificarea acestui text nu are ca și consecință majorarea cuantumului amenziilor contravenționale aplicate persoanelor fizice.

Totodată se propune introducerea unei noi sancțiuni contravenționale în cazul în care în cazul în care instituția de credit nu respectă obligația de virare a sumei poprite de o zi de la data la care organul fiscal a dispus ordonanțarea plății sau în situația în care nu indică numărul de evidență a plății. Consecința nerespectării unor asemenea obligații din partea instituției de credit conduce la disfuncționalității în procesul de înființare/ridicare a popririlor, direct afectați fiind contribuabilii.

Pentru corelare cu dispozițiile Legii nr. 203/2018 precum și cu dispozițiile art. 28 alin. (1) din Ordonanței Guvernului nr. 2/2001, cu modificările și completările ulterioare, este necesară modificarea alin. (3) al art. 338 din Codul de procedură fiscală, în sensul stabilirii unui termen mai mare (15 zile) în care se poate achita jumătate din minimul amenziilor.

- Pentru asigurarea coerenței și voinței legiuitorului în procesul de emitere a legislației subsecvente legislației fiscale, se propune ca normele sau instrucțiunile necesare aplicării unitare a Codului de procedură fiscală și a Codului fiscal să fie elaborate de Ministerul Finanțelor Publice, cu consultarea ANAF și aprobate prin ordin al ministrului finanțelor publice, cu anumite excepții stabilite în mod expres.

Este de precizat că, rămâne în competența ANAF dezvoltarea claselor principale de risc în subclase de risc și dezvoltarea criteriilor generale în subcriterii, procedurile de stabilire a subclaselor și subcriteriilor precum și procedurile de administrare corespunzătoare fiecărei clase/subclase de risc fiscal, reglementate la art. 7 alin. (8) și (12) din Codul de procedură

fiscală, precum și metode și proceduri de sondaj utilizate în cadrul controlului fiscal cât și condițiile pentru întocmirea programelor care vizează activitatea de inspecție fiscală, reglementate de art. 116 alin. (3) și art. 118 alin. (1) lit. a) întrucât acestea vizează acțiuni/proceduri care au legătură cu strategia și obiectivele ANAF.

De asemenea rămâne în competența ANAF stabilirea competenței materiale și teritoriale a organului fiscal central pentru administrarea creanțelor fiscale și a altor creanțe datorate bugetului de stat, bugetului asigurărilor sociale de stat, bugetului Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate și bugetului asigurărilor pentru șomaj dacă aceasta se realizează prin organul fiscal central, respectiv prin ordin al președintelui ANAF se aprobă ordinele prevăzute la art. 30 alin. (1), (3) și (5), art. 35 și art. 40 alin. (3) din Codul de procedură fiscală.

De asemenea, prin ordin al președintelui A.N.A.F., se aprobă soluția fiscală individuală anticipată și acordul de preț în avans, precum și respingerea cererii de emitere a soluției fiscale individuale anticipate și acordului de preț în avans, astfel cum este reglementată la art. 52 alin. (21) din Codul de procedură fiscală.

Totodată, prin ordin al președintelui A.N.A.F. se stabilesc competențele de exercitare a inspecției fiscale pe întreg teritoriul țării precum și condițiile de delegare a competenței altui organ de inspecție fiscală pentru efectuarea unei acțiuni de inspecție fiscală, potrivit art. 120 alin. (1) și (2) din Codul de procedură fiscală.

În plus, prin ordin al președintelui A.N.A.F. se stabilește competența de exercitare a verificării situației fiscale personale și a activităților preliminare acesteia, elementele de patrimoniu și de venituri ce trebuie declarate de persoana fizică supusă verificării, precum și metodele indirecte de stabilire a veniturilor, potrivit art. 138 alin. (3), (8) și (9) din Codul de procedură fiscală.

De asemenea delimitarea competențelor diferitelor structuri de control din cadrul A.N.A.F. se realizează prin ordin al președintelui ANAF.

Prin ordin al președintelui A.N.A.F se aprobă și competența în ceea ce privește stabilirea cazurilor speciale de executare silită, precum și a structurilor abilitate cu ducerea la îndeplinire a măsurilor asigurătorii și efectuarea procedurii de executare silită, potrivit art. 220 alin. (2¹) din Codul de procedură fiscală.

În plus, prin ordin al președintelui A.N.A.F., se desemnează biroul central de legătură responsabil pentru cooperarea administrativă în domeniul fiscal, asistența reciprocă în materie de recuperare a creanțelor în baza regulamentelor europene și a convențiilor internaționale la care România este parte, contactele cu alte state membre în domeniul asistenței reciproce precum și contactele cu Comisia Europeană.

- În ceea ce privește Codul fiscal, rămâne astfel în competența ANAF elaborarea de ordine cu privire la:

- Procedura privind ajustarea efectelor fiscale ale unei tranzacții care nu are un scop economic sau reîncadrarea formei unei tranzacții/activități pentru a reflecta conținutul economic al tranzacției/activității, de către autoritățile fiscale, în vederea stabilirii sumei unui impozit, a unei taxe sau a unei contribuții sociale obligatorii.

- Registrul entităților/unităților de cult pentru care se acordă deduceri fiscale, ce presupune activități de verificare a îndeplinirii condițiilor prevăzute de lege în vederea înscrierii, precum și afișarea pe site-ul A.N.A.F. a acestui Registru în vederea consultării publice.

- Procedura de înregistrare a acordurilor încheiate între angajatorul nerezident și angajat referitor la îndeplinirea obligațiilor de declarare și plată a contribuțiilor sociale obligatorii.

- Instrucțiunile de lucru și procedurile privind schimbul de informații între ANAF și Casa Națională de Asigurări de Sănătate (CNAS) cu privire la lista persoanelor fizice înregistrate în Registrul unic de evidență al asiguraților din Platforma informatică din asigurările de sănătate.

Se propune, de asemenea, ca stabilirea criteriilor de risc pentru înregistrarea și

anularea înregistrării în scopuri de TVA să rămână în sarcina ANAF.

Totodată, întrucât în domeniul accizelor supravegherea, mișcarea produselor accizabile, autorizarea operatorilor care efectuează operațiuni cu produse accizabile intră în competența Direcției Generale a Vămilelor, se propune ca ordinele care vizează aceste aspecte să rămână la nivelul președintelui ANAF, în subordinea căruia se află această direcție.

Este de menționat că ordinele Ordinele președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală emise în aplicarea Legii nr. 207/2015, cu modificările și completările ulterioare, și a Legii nr. 227/2015, cu modificările și completările ulterioare, rămân în vigoare până la data aprobării noilor ordine de către ministrului finanțelor publice, cu condiția ca prevederile acestora să nu contravină legislației primare în vigoare.

Cu alte cuvinte, dacă de la data apariției ordinelor mai sus menționate legislația primară care a constituit temei de emitere, a suferit modificări și completări iar prevederile din ordinele în cauză contravin acestor modificări sau completări atunci se aplică prevederea din legea primară.

- Prin propunerile formulate se asigură implementarea următoarelor hotărâri ale CJUE: Hotărârea CJUE ECLI:EU:C:2018:283 în Cauza Zabrus (C-81/17)
Hotărârea CJUE ECLI:EU:C:2017:843 în cauza Ispas (C-298/16)

- Modificările legislative nu contravin jurisprudenței Curții de Justiție a Uniunii Europene.

Măsurile propuse prin acest proiect sunt favorabile mediului de afaceri deoarece au ca obiect îmbunătățirea echilibrului în relația dintre organele fiscale și contribuabili, simplificarea procedurilor de administrare a creanțelor fiscale o mai bună claritate a textului de lege, eliminând interpretările neunitare fie din partea organelor fiscale fie din partea contribuabililor și sunt de natură a contribui la reducerea sarcinilor administrative.

- Impact bugetar

În ceea ce privește măsurile de schimbare de competență acestea se încadrează în prevederile bugetare existente prin reorganizare în cadrul ordonatorului principal de credite.

Având în vedere cele prezentate, a fost elaborat proiectul de Lege pentru modificarea și completarea Legii nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală și a Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, precum și aprobarea unor măsuri fiscal-bugetare.

Inițiator

EUGEN ORLANDU TEODOROVICI-senator PSD